

“Via Crucis” compost per Ernestina de Champourcin

Ernestina de Champourcin (1905-1999) va ser una de les poques dones que va pertànyer a la Generació del 27. En el poemari *Presencia a oscuras* (1952) va incloure un “Via crucis” o relat de la Passió de Jesucrist dividit en 14 estacions.

31/03/2023

Escolta el *Via Crucis* compost per Ernestina de Champourcin (00:14:42)

Disponible també a ivoox i iTunes

I. Jesús és condemnat a mort

No tinc paraules per dir-te... Serien inútils i m'espanta tornar-te a fer mal. Em condemnaré jo mateixa amb tu, ja que només qui accepta la sentència que tu vas patir obtindrà la gràcia de seguir les teves empremtes, de morir en si mateix i amb tu, de ressuscitar en Tu.

Vas ser condemnat a mort perquè aprenguéssim a acceptar el nostre destí. Ensenya'ns a seguir-te, a no apartar-nos en cap moment del teu camí, a morir a poc a poc al teu costat.

II. Jesús és carregat amb la Creu

Sigui la meva Creu la que Tu em vas escollir. La vull rebre de les teves

mans, que em donaran també força per sostenir-la, joia per ocultar-la i amor per somriure sota el seu pes, com si portés a les espatlles un roser perfumat.

No temo el dolor perquè Tu vas davant meu. Els teus peus llimen les asprors del camí i assenyalen la drecera per on Tu vas passar, la ruta inefable que et va conduir a la glòria del Pare i que vas deixar oberta per a tothom. Segui la nostra Creu, Senyor, la que Tu has disposat!

III. Primera caiguda

Quina pedra et deté? Quin obstacle et fa ensopegar a Tu, decidit a esgotar el calze fins a l'últim pòsit? Vas caure desconcertat per un pes més gran que el d'aquesta creu, un pes aclaparador, implacable. Tota la humanitat sobre les teves espatlles fràgils, consumint-les, desposseint-les de la seva energia.

I hi ha un moment en què la terra
aspra és un alleujament per a les
teves temples que bateguen
descompassades; un moment en què
la pols, més compassiva que els
homes, estronca la teva suor i la teva
sang.

Aquell terra esquerdat es va haver
d'esponjar dolçament en rebre't,
somiant ser, per a Tu, un prat tou i
fragant.

IV. A Maria en la seva trobada amb Jesús

El teu plor silenciós cau lentament,
estretament —considerable rosada
nocturna, sense revolar d'ocells ni
tremolor de frondes—, llàgrima
desesperada perquè sap que es
trençarà sense remei sobre unes
roques àrides, i que no florirà...

No pots bressar el teu dolor amb els
teus somnis, no amb il·lusions. Saps
quin és el final fins al seu terror

últim i t'hi dirigeixes, t'hi ofereixes, vulnerable, nua, llançant el suport pueril del clamor, del crit, de la compassió aliena. I entre llàgrima i llàgrima tens els ulls secs, ardents, encesos per una flama que t'obliga a mirar, a esquinçar-te i patir.

Hi ha qui parla dels teus set dolors. Què en saben ells? Ets tot el dolor, la suprema amargor, ets l'Amor que sap compartir, compadir i callar.

V. El cirenaic ajuda Jesús a portar la Creu

Hi ha potser alguna creu que es pugui portar a mitges? El tronc que no pesa, el que no incrusta les seves arestes profundament a les espatlles, el que no danya el cos i l'ànima fins a les vetes més profundes, no mereix el nom de creu. Per això jo sé molt bé que si vas acceptar aquell gest, no va ser per Tu, va ser només per nosaltres. Per ajudar-nos donant-nos la joia immensa de voler-te ajudar...

I si ens estens la creu no és perquè no puguís amb ella; és, al contrari, perquè només serem capaços de sostenir-la si ens ve de les teves mans, si la rebem com una peça inefable del teu amor i del nostre... Canvi d'encreuaments. Núpcies teves, nostres, amb el dolor.

VI. La Verònica eixuga el rostre de Jesús

Et voldria mirar en silenci i hora rere hora, incansablement, absorbint en mi la llum i la realitat del teu rostre. Mirar-te sense que res interrompi la meva contemplació, ni una idea, ni un sentiment...

Sense que cap imatge que no siguis
Tu ocupi el paisatge de la meva ment.

Eixugar-te el dolor sense un sol gest,
amb l'ànsia del meu cor enamorat,
amb la puresa del meu desig que no
s'atreveix a buscar la seva expressió
perquè ni tan sols un alè no l'enteli...

Gravar-te en mi com un mirall
perquè tot el que no siguis Tu
rellisqui sobre la teva imatge i
s'esvaeixi. Perquè només Tu quedis
victoriós en mi.

VII. Segona caiguda

Vas caure de nou com un tronc al
qual el llenyataire no va poder
abatre d'un primer cop. Et veig a
terra i m'envaeix, juntament amb
una pietat infinita, una confiança
inefable, que fa reposar de dolçor el
meu cor.

En contemplar-te sento que, encara
que jo caigui una altra vegada, mil
vegades, Tu seràs al meu costat i que,
amb el teu auxili, em podré aixecar
sempre, alçar els ulls a Tu i, en trobar
els teus, banyar-me en les teves
pupil·les, deixar-hi la pols del camí,
recobrar l'antiga puresa, renéixer
emparada per la teva misericòrdia,
per la teva paciència, acollir-me a
aquesta mansuetud que ens rendeix

a les teves plantes i ens lliura sense remei a tu.

VIII. Jesús consola les dones de Jerusalem

Que la tardor no sigui les nostres fulles, Senyor! Volem ser, com Tu, llenya verda, fragant, vessant saba. Que la destal del sofriment, en esqueixar-nos, s'impregni d'aromes. Dona'ns a doll la vida de la teva gràcia, perquè no escoltem mai dels teus llavis la maledicció de la figuera.

I quin fruit pot brotar de les nostres branques sense la teva ajuda i suport? Fes que plorem per Tu cap a dins, sense llàgrimes, amb un dolor veritable que transcendeixi tots els nostres actes i ens redimeixi de plorar més tard sobre la mateixa mort.

IX. Tercera caiguda

Només li falten uns passos, molt pocs... Però, qui no defalleix a l'últim moment, quan tot al nostre món sembla que s'immobilitza, concentrant-se entorn del sacrifici? Ja no hi ha manera de tornar enrere, en cas de tenir novament allò a què s'ha renunciat.

L'univers sencer retrocedeix, ens abandona. Estem sols a la vora de quelcom implacable, desconegut, cruel; i abans d'oferir-nos, de deixar-nos devorar voluntàriament, llancem un darrer clamor.

Però Tu no crides, no protestes. L'ofrena viva del teu cos ja s'ha consumat i et quedes a terra, buit de Tu mateix, disposat a no ser perquè nosaltres siguem, a obrir-nos el camí de la recuperació i de l'amor.

X. Jesús és desposseït de les seves vestidures

Alguna cosa empara la teva nuesa de la violència... T'alces sobre tots com un raig de llum, com un feix intacte de resplendors secrets. La teva puresa irradia la teva blancor entre la brutícia, la traïció, les mesquineses. T'alces com una torxa creant el camí per als que encara et volen seguir. I entre tants rostres que deformen la ira, l'odi o la cobdícia, ets, indefens, esquixat d'injúries, l'únic signe de pau. Blancor del teu front ensangonat, del teu cos ferit! Neteja'ns, Senyor, amb la teva mirada, purifica fins a l'últim racó de les nostres ments, grava-t'hi, nu, silenciós, intocat...

XI. Jesús és clavat a la Creu

Clava'ns a la creu de la teva voluntat! Un clau per a cada sentit, cada passió, cada desig... si sabéssim estirar-nos immòbils sobre aquest llit on Tu et vas estirar, obrint els braços en un posat d'amor absolut...!

Però sempre frustrem la teva generositat amb la nostra obligació o les nostres inquietuds. Et volem estimar a la nostra manera, patir al nostre gust, com si el dolor i la mateixa satisfacció fossin compatibles... Com si Tu haguessis triat... Vas oferir al botxí els teus peus, les teves mans, tot el teu cos i, abans que res, el teu Cor...

Doncs de què valen tots els martiris si el cor s'escuda i esquiva? Que la primera martellada ens caigui al mig del pit fent-nos caure sense pietat, totalment. Rendir-se a la teva mercè és rendir-te, fer-nos teus, perquè siguis nostre.

XII. Jesús mor a la Creu

Mort victoriosa la teva. Però el triomf vessat a les teves venes s'ocultava gelosament, i per als que et van veure eres només una despulla humana, unes restes inútils... Déu sense vida per fer-nos viure. Vas

deixar de respirar per infondre'ns
alè.

Et vas sotmetre a l'abandonament, a
la traïció, al desempament, perquè
xifrem la nostra joia en sentir-nos
abandonats, traïts, desvalguts. I la
nostra desconfiança és tan gran que
encara ens obstinem a témer,
estremint-nos davant la possibilitat
de morir.

No oblidem que, en la teva mort, ens
vas obrir les portes de Tu mateix i la
mansió del teu amor.

XIII. A Maria, amb Jesús mort als braços

Era la teva carn, la teva sang desfeta,
martiritzada; la teva vida i la de Déu;
la teva glòria i la del Cel. I de tot als
teus braços només quedava un
cadàver malmès, una fredor
incontenible que t'anava envaint
inexorablement.

I en aquell moment concedit a les tenebres començaves a ser la nostra Mare, a arrecerar-nos a la falda del teu dolor. I per això les teves llàgrimes no acabarien de caure mai. Se't van quallar quan vas pressentir que et necessitàvem, que no deixaries mai de ser mare, que la teva maternitat prodigiosa s'eixamplava, fent florir de nou els teus pits, oh, redemptora dels redimits!

XIV. Jesús és sepultat

I ens crides ara des d'aquesta pedra que t'envolta, aïllant-te per un curt termini de tot. Perquè per ressuscitar amb tu cal sepultar-se primer, enterrar profundament els crits de la carn, seguir-te en la teva passió i fins a la teva mort.

I saber que ets allà, encara que no et senti, encara que ens falti la teva ombra, la teva contigüïtat, el teu record. Dona'ns la fe que resisteix

totes les temptacions, que no es
trenca encara que el món sencer s'hi
alci en contra, aquesta fe que solca
els mars i traspassa les muntanyes,
perquè sap molt bé que, en marxar,
et vas quedar entre nosaltres...

Presencia a oscuras, 1952

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/via-crucis-
compost-per-ernestina-de-
champourcin/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/via-crucis-compost-per-ernestina-de-champourcin/) (06/08/2025)